

til Afhjælpning af Mangler, ja ligefrem til Opførelse af ny Befæstningsværker. Jeg skal nævne noget af det, som er anvendt til Udbedring af Fæstningen, medens Krigsministeren har været ved Magten. Han har saaledes faaet, hvad Fæstningen har manglet nemlig ved Vestfronten 40 Kasematter. Han har faaet opført Barakker paa Charlottenlundfortet. Han har anvendt 28,225 Kr. til Udbedring af Middelgrundsfortet. Han har udbedret Trekroner, Prøvestenen, Charlottenlundfortet, Kastrupfortet, Hvidrøbbatteriet. Han har faaet ekstraordinære Bevillinger til at oplyse Farvandene ude omkring Søbefæstningen. Der er blevet anbragt elektrisk Belysning paa Middelgrundsfortet og opført ny Befæstningsanlæg paa Øen Saltholm. Der er lagt ny Jernbanespor ude i Fæstningen, gravet Brønde og sat Pumper ved Baraklejren. Det vil ses, at der er en hel Række Punkter, hvor Fæstningsmateriellet er forøget, udbedret eller ligefrem gjort mere kampdygtigt ved ny Anskaffelser.

Derfor overrasker det mig ikke, at naar der er anvendt saa store Summer og gjort saa meget for at forbedre Fæstningens Materiel, kommer det næste Spørgsmaal, som bliver: at forøge samme Fæstningsværkers Personel. Det er det, Ministeren tilsigter ved dette Lovforslag, og det er ikke nogen ganske ringe Forøgelse, der er Tale om; idet der skal kunne uddannes indtil 360 Mand, der tages fra Fodfolket, og som uddannes til at gøre Tjeneste ved Befæstningen. Det er en Ændring, der her foreslaas i Hærloven af 1894. Denne var jo en Frugt af eller en Del af selve Forliget, og der bleve de Rammer fastslaaede; som skulde være gældende blandt andet ogsaa for dette Vaaben. Der staar saaledes i denne Hærlovs § 2 anført, hvor stort et Mandskab der kan anvendes her, men nu skal man gaa uden om denne Hærlov af 1894, idet dette Mandskab skal forøges med disse 360 Mand.

Jeg synes, at hvis man gaar med hertil, er det en yderligere Godkendelse af selve Fæstningen. Først har Folketinget direkte givet Bevilling, men ganske vist ere alle de Penge, der ere anvendte i Befæstningen, ikke ydet ifølge Bevilling, idet den højtærede Krigsminister jo har forstaaet at gaa uden om Folketinget, uden om Bevillingsmyndigheden og derved skaffe meget betydelige Beløb til Forbedring ude i Fæstningen. Men, som sagt, ved at give disse Bevillinger har man paa dette Omraade godkendt Fæstningen. Men hvis vi

nu ogsaa gaa med til her ad lovlig Vej at slaa fast, at Personellet ogsaa skal udvides, vil det ikke sige andet end yderligere Godkendelse af Befæstningen. Det kan jeg, som sagt, kun være imod, og jeg synes, at dette er saa meget mere fordømmeligt, som der jo i Øjeblikket er nedsat en Forsvarskommission, som skal foretage Overvejelser og fremkomme med Planer vedrørende Ordningen af vort Forsvar. Men saaledes at ville omgaa Hærloven af 1894 bag Forsvarskommissionens Ryg, synes jeg ikke er rigtigt, og jeg vil derfor fra raade, at vi gaa med til dette Lovforslag.

Nu er Lovforslaget i sig selv, som det meste fra den højtærede Ministers Side, meget mangelfuldt oplyst. Saaledes staar der her i § 3, at Ministeren skal have Ret til at afholde de herved foranledigede Udgifter. Jeg synes, at det havde været rigtigere, om den højtærede Minister havde oplyst for os, hvilke Udgifter det her drejer sig om, hvor store Beløb der her kan være Tale om. Det synes jeg, vi ere i vor fulde Ret til at forlange, fordi vi vide, at den højtærede Minister er en Mand, der holder meget af at overskride sine Bevillinger. Vi have set, hvorledes han har overskredet sine Budgetter mere, end nogen Højreminister har gjort, og derfor er jeg ikke saa villig til at give den højtærede Minister fri Hænder til at kunne afholde de Udgifter, som ere forbundne med denne Overflytning af Mandskab fra et Vaaben til et andet.

Jeg vil saa for øvrigt tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Krigsminister, og det er, om det da virkeligt er nødvendigt, at der skal holdes en saadan ekstraordinær Besætning ude paa Søforterne? Den højtærede Minister er jo en Mand, som meget snildt og klogt forstaaer at udnytte en foreliggende Situation. Den Situation, som blev skabt, da Krigen mellem Japan og Rusland udbrød, har den højtærede Minister forstaaet at udnytte saaledes, at han har faaet en hel Mængde militære Bevillinger, som han under andre Forhold aldeles ikke kunde tænke sig at faa gennemførte. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om han da virkelig mener, at der fremdeles skulde være Krigsfare for vort Land? Denne Krig føres jo dog saa fjernt, som den paa nogen Maade kan. Da den føresovre paa den anden Side af Jordkloden, kan den ikke godt være os mere fjern, naar den i det hele taget skal føres paa denne Klode, og derfor kan jeg ikke tro, at der skulde være en saa stor Fare for vort Land, at det